

Хто сильніший

Наталя Забіла

Одного разу Сонце й Вітер
Посперечались не на жарт:
Хто з них із двох сильніший в світі
І більш за те пошани варт?
Говорить Вітер: — Я суворий,
Я нажену на всіх страхи,
Я й розхвилюю синє море,
Я й на хатах зірву дахи!
Я взимку віхолою вію,
Усе заметами запну.
Я і тебе здолать зумію
На тебе хмари нажену!
— Зате ж весною,—
Сонце каже,—
Поглянь на перші квіточки:
На них мій промінь тільки ляже —
Вони й розкриють пелюстки.
І на деревах змерзлих, голих
Бруньки розпукуються теж...
Мені послухне все навколо,
Бо сили маю я без меж!
Як влітку все росте і спіє
Це ж я життя всьому даю,
Це ж я усе навколо грію
І все ласкаю і люблю.
Коли ж пташиний спів замовкне,
Я порядкую як на те —
Звелю тихенько: "Листя, жовкни!" —
І листя стане золоте!
Скривився Вітер нетерпляче:
— Еге ж, це поки я притих!
А як подму, тоді побачиш,
Що залишу я з квітів тих!
Та ще й без жодного зусилля
Я на дерева налечу
І все те жовте листя з гілля
І позриваю, й розмечу!

Та що казати?! Нумо нині
Ходім провірим — хто із нас
Скоріш страху завдасть людині
І роздягти зуміє враз?!
Пішли. Аж глядь — по полю чітко
Веде до ставу людський слід.
І справді, здалека вже видно —
Людина вибігла на лід!
На голові — пухнаста шапка,
На плечах — теплий кожушок,
Кашне червоне в білу крапку
Та ще й ремінний поясок.
І ковзани в людини гострі...
Її впізнати можна враз!
Звичайно ж, ця людина — Костик.
Отой, що ходить в другий клас.
Ось він на старті, як годиться,
Пригнувшись на хвилину, став
Та й полетів, помчав як птиця
Через увесь широкий став!
А Вітер каже:— Ну й людина!
Та хто ж її не дожене?!
Зірву я миттю й кожушину,
І шапку, й в крапочку кашне!
Присвиснув Вітер і помчався,
На хлопця налетів як стій!
І тут, на диво всім, почався
Між хлопчаком і Вітром бій.
Завивши так, іщо стало жаско,
За шапку Вітер враз смикнув!
А Кость лише міцніш зав'язки
Під підборіддям затягнув.
Тоді, іще грізніш завивши,
Рвонув Вітрило кожушок,
А Костик, ходу не спинивши,
Затяг тугіше поясок.
Вітрило за кашне узявся,—
Бо ще двобою не кінець!—
А Кость лиш дужче замотався
Й заткнув кінці за ремінець.
Та як почне робить фігури,

Виписувати кренделі!..
І Вітер зупинивсь похмуро
Та й ліг безсило на землі.
— Тепер вже я візьмусь за діло! —
Тут голос Сонце подало
І заблищало, заясніло,
Розливши світло і тепло.
Воно торкнулось обережно
До хлопця нової щоки
Та й каже: — Скинь важку одежу,
Щоб далі бігати залюбки!
І Костик скинув кожушинку,
Жбурнув кашне і шапку в сніг
І, заспівавши пісню дзвінко,
Навколо ковзанки побіг.
Сплеснулась рибка в ополонці,
Лід заіскрився, наче скло...
І Вітер подививсь на Сонце
Та й каже: — Ти перемогло!